

Nguyễn Phan Ngọc An

Tên cũng là bút hiệu

Sinh quán: Vũng Tàu, VN

**Hiện đang cư ngụ tại: San Jose, California,
USA**

**Thơ văn chân thật trải miên man,
Thôi thúc tình quê hương chứa chan
Ly xú nặng lòng thương quê Mẹ
Ngọc An!**

Bên Đồi Lưu Lạc

Tâm bút: Nguyễn Phan Ngọc An

“Dù đã sẵn sàng hay chưa chuẩn bị, một ngày nào đó chúng ta cũng phải chia tay cái thế giới này” - Câu viết của một người nào đó tôi nhận được trên diễn đàn internet đã làm tôi suy gẫm mấy đêm liền. Có ai lột da sống đời đâu, tất cả rồi cũng về với cát bụi mà thôi... Hãy cho nhau những gì tốt đẹp thân thương của cuộc đời, hãy tìm nhau và đến với nhau bằng cả tấm lòng, hãy để lại cho nhau cảm xúc ngọt ngào dù mai này mỗi người mỗi ngã ...

Ánh mặt trời rực rỡ kia, một ngày nào đó chúng ta không còn được nhìn nó nữa, gương mặt thân thương kia rồi chúng ta cũng phải giã từ, kỷ niệm đẹp rồi cũng phải mang đi về nơi vắng lạnh hoang vu. Kiếp người như áng phù vân, mới thấy đó rồi biệt biệt không bao giờ thấy nữa... Tôi thật sự ghen ngào khi đọc câu văn trên, nó là động lực để tôi viết bài văn này và nghĩ đến một người, nay đã ngồi trên chiếc xe lăn...

Do một cơ duyên văn nghệ, tôi được quen biết anh. Tư cách anh lịch lãm, dáng anh cao gầy, mái tóc bông bênh đầy nghệ sĩ, phải công nhận anh rất đẹp, da mặt anh hồng hào dù đã gần cái tuổi thất thập cổ lai hi. Chúng tôi đón anh về thung lũng hoa vàng, mọi người hân hoan chào đón anh bởi tên tuổi anh đã lẫy lừng trong trường văn trận bút mấy thập niên qua. Chiều nay bầu trời San Jose tung bùng nắng ấm, hoa lá cỏ cây như chen nhau chào đón khách phương xa, vạn vật như đang cười với anh và khách ái mộ anh tràn ngập cả hội trường, họ chen nhau để chụp hình lưu niệm cùng anh, họ chực chờ để nhận những cuốn sách từ tay anh ký tặng. Một hình ảnh đẹp vô vàn trong ký ức tôi. Ngày tiễn anh ra phi trường trở lại Châu Âu, tôi đâu ngờ anh đã thành phé nhân, buông cuộc đời tàn trên chiếc xe lăn bất hạnh! Hồ Trường An - Thế mà thẩm thoát đã 8 năm rồi anh nhỉ. Thời

gian qua không bao giờ trở lại, tôi hồi tưởng đến anh mà không ngăn được giọt lệ...

Từ Paris anh vất vả biết bao nhiêu mới đến được Hoa Kỳ, thế mà anh vẫn không quên những món quà biếu tặng bạn bè thân hữu, tôi đã nhận từ anh một hộp quà phấn son trang điểm, anh quả là chu đáo vì lẽ ra chỉ có phụ nữ mới rành mấy loại này, vậy mà anh đã mua tặng tôi, tôi cảm động cầm món quà mà không nói được lời nào, chỉ biết lặng im ghi nhận và trân quý. Tình văn nghệ đã đưa con người đến gần với nhau, tạo cho nhau tình thân thương trân quý vĩnh cửu bởi vì:

Đời còn gì đẹp để trao nhau
Lớp phấn son xưa cũng nhạt màu
Nhan sắc khuynh thành rồi cũng úa
Hồn thơ còn mãi đến nghìn sau...

Nhà văn Hồ Trường An đã xuất bản trên 60 tác phẩm, văn phong của anh mang đầy chất ngọt quê hương đồng nội, trù phú của những dòng phù sa bát ngát mênh mông, càng đọc càng mê say theo cách diễn tả nhịp nhàng, bút pháp văn hoa, chuyên chở tình quê hương tình đồng loại trong nỗi niềm trầm ẩn ly hương của kẻ lưu vong xa xứ... tôi chỉ là đàn em út trong văn chương nào dám ngợi khen anh chỉ muốn nói lên tấm lòng trân quý văn phong cũng như trân quý tác giả mà thôi.

Ngày đoàn chúng tôi đến Paris để giới thiệu cuốn sách ***Món Ăn Theo Bước Di Tản*** và cũng để thăm anh vì quá xa xôi chỉ có dịp này mới gặp được anh. Từ Paris lên đến chỗ anh cư ngụ phải mất gần 4 tiếng đồng hồ vì cách xa Paris trên 200 cây số. Thật cảm động khi một người Pháp là bạn thân của anh Hồ Trường An lái xe ra đón chúng tôi, trên tay anh ôm một con chó nhỏ màu lông trắng xù rất đẹp, nhìn thấy anh nung niu hôn nó, chúng tôi biết đây là con chó cưng quý của anh rồi. Đoàn chúng tôi đến thăm anh Hồ Trường An trên 10 người nên phải mượn hai xe van, cả 3 xe lần lượt theo nhau về nơi nhà văn cư ngụ. Xung quanh hai bên đường nhà cửa mọc san sát, những dãy shopping mua bán, những căn nhà lầu nhiều tầng, tất cả cũng lặng im như bên Mỹ chắc cũng chỉ sinh hoạt bên trong nên bên

ngoài im lặng như tờ. Xe dừng lại bên trái lề đường, có lẽ do luật giao thông nơi đây nên tất cả đoàn chúng tôi phải chuẩn bị cẩn thận mà băng qua lộ mới đến được nhà anh An. Xe cộ nơi đây thật nhiều, lưu thông vùn vụt nên khó bề chạy băng qua lộ, chúng tôi hồn ai nấy giữ, níu vào nhau tìm cách chạy qua. Anh bạn người Pháp vì lo cho chúng tôi mà quên mất con chó nhỏ yêu quý kia, anh tìm cách phụ đưa chúng tôi qua lộ. Đến lúc nghe một tiếng “phụp” cả bọn nhìn qua lộ thì hỡi ơi con chó cưng đang giẫy dụa trên vũng máu khi nó chạy theo chủ để băng qua đường và xe đã cán nó! Anh bạn Pháp thất kinh hồn vía chạy băng qua chỗ con chó, mấy người đàn ông trong nhóm chúng tôi vội vàng ôm giữ anh lại vì biết anh sẽ bị cán như con chó nhỏ kia thôi. Nhìn con chó nằm co giật, anh bạn Pháp khóc rú lên thảm thiết, chúng tôi ai cũng khóc theo anh nhưng đành để cho một loạt xe tiếp cán lên con chó đến lúc nó không còn co giật nữa. Cũng đến cả giờ sau mới vắng xe, mấy anh trong đoàn tìm cách ra lấy xác con chó nhỏ mang vào nhà trên căn gác lầu hai chật chội của anh An.

Anh An ngồi trên chiếc xe lăn gương mặt ốm gầy thiếu não khóc ngất khi nhìn xác con chó bầm dập nát bét bê bết máu, lúc đó bạn tôi là Mặc Giao không kềm chế nổi nỗi xúc cảm nấp vào kẹt tủ khóc nức nở còn hơn khóc cha mẹ chết. Chúng tôi đoán rằng Mặc Giao thần kinh nhạy cảm nên khóc dữ dội đến thế, nhìn cô mà chúng tôi cũng khóc theo, nhà văn Duy An Đông nhìn cảnh tượng không cảm lòng liền xông tới định ôm chầm Mặc Giao cho cô giảm căng thẳng nhưng chợt nghĩ sao nên anh ấy dừng lại và bảo Ngọc An đến ôm chầm an ủi giữ cho cô ấy ngăn bớt cảm xúc. Bây giờ khi bọn chúng tôi mỗi khi gặp nhau nhắc đến chuyện Mặc G

iao khóc con chó chết không thua gì khóc cha mẹ chết mà cả bọn không cảm được những chuỗi cười vừa vui vừa buồn trong dạ.

Một cảnh tượng đau lòng trước mặt chúng tôi, người bạn Pháp ôm xác con chó nhỏ quỳ mọp xuống nền gạch khóc nức nở, anh An vì không xê dịch được nên gục đầu bất động trên xe lăn. Tôi biết anh đau lòng lắm, hỏi ra mới biết con chó là chú con cưng của hai anh, nhiều năm rồi nó vẫn ngủ chung với hai anh

trên một chiếc giường, thiếu nó một đêm là hai anh không thể nào chợp mắt, vậy mà...bây giờ nó ra đi vĩnh viễn, hai anh sẽ ra sao nhất là anh An với tâm thần tàn phế!

Chó là loài vật thủy chung nhất, trung thành nhất, đã có biết bao sự tích tự ngàn xưa và ngay tại thế kỷ này, con chó đã trung thành với chủ khi chủ nó mất đi, nó đã lặn lội tìm đến nơi mồ chủ nó và đã bỏ ăn nằm chực bên mồ đến ngày tàn hơi rồi chết bên mồ chủ. Những hình ảnh đó đã được đăng tải trên mạng lưới toàn cầu làm rung động hàng triệu triệu con tim trên thế giới. Và riêng tôi khi nhắc đến sự thủy chung và lòng trung thành của loài chó, có lẽ nó không nói được nhưng nó nghe được những gì chúng ta nói với nó, bằng chứng bảo đi chỗ khác là nó lẹ lẹ chạy biến đi ngay. Gia đình con gái tôi tại Việt Nam nuôi một con chó màu vàng, khi tôi về thăm quê hương lần đó thì con chó mới xin về được mấy hôm còn nhỏ xíu, lại vừa mới bị xe Honda cán phải, hai chân bị dập nằm một chỗ. Con gái tôi lo chạy chữa với bác sĩ Thú y tận tình nên nó thoát qua hiểm nghèo, sau hai tuần nó bắt đầu lết đi được. Tôi hàng ngày ngồi bên con chó nhỏ nói chuyện tí tê và an ủi nó, nó nằm sát vào chân tôi phe phẩy đuôi mừng mà thấy thương lạ. Sau một tháng tôi trở lại Hoa Kỳ trong cuộc sống tất bật tôi cũng quên ngay con chó nhỏ, chẳng nghĩ gì đến nó dù vài tuần tôi lại gọi phone thăm con gái và gia đình của nó có bình yên không.

Nhắc đến con chó tôi lại liên tưởng đến ngày chuẩn bị lên phi cơ rời quê hương để sang Mỹ đoàn tụ hai con. Khi đi phỏng vấn mới biết là con gái tôi bị rớt lại nên chỉ còn tôi và cậu trai út được đi Mỹ mà thôi. Một tuần nữa là lên đường, hành trang đã chuẩn bị đầy đủ, chiều hôm đó tôi lái chiếc xe Dream xuống nhà anh Tư Cọp để mượn xe cho tuần tới đến phi trường Tân Sơn Nhất, anh Tư Cọp thuở còn nhỏ học chung trường chung lớp với tôi, không hiểu sao khi lớn lên người ta lại đặt cho anh cái tên Tư Cọp, mặt anh nhìn không dữ dằn mà tính tình lại rất vui vẻ hòa đồng mọi người cho nên tôi cũng bắt chước mọi người gọi anh là anh Tư Cọp. Nói đến Tư Cọp là cả tỉnh ai cũng quen cũng biết. Nhà anh khá giả và có mấy chiếc xe hơi chạy hợp đồng, đích thân anh cũng thường xuyên làm tài xế chở khách khi họ thuê xe.

Tôi vừa nhả ga để đạp thẳng chạy vào sân nhà anh Tư Cọp thì con chó bergé to lớn từ trong nhà phóng ra cắn mạnh vào đùi tôi, khi chị Tư chạy ra la nó thì đùi tôi đã bị mấy dấu răng bầm tím. Tôi đau quá buông ngã chiếc xe Dream rồi cạ nhấc lên ra cửa rào và khóc, chị Tư vội cho người nhà chở tôi về với mấy câu xin lỗi chân thành. Nghĩ lại nếu ở Hoa Kỳ này chắc tôi được một mớ tiền khá lớn chứ không phải tự mình đi lo thuốc thang cho mình và nhận vài lời xin lỗi suông như vậy!

Thế là con chó bergé tại ác đã làm tôi phải hoãn chuyến bay. Tôi phải về Sài Gòn và đến viện Pasteur để chích ngừa. Họ chích vào bụng tôi 21 mũi thuốc trong ba ngày liên tiếp, chi phí cho tai nạn chó cắn cũng không ít. Tôi bị sốt và nằm liệt mấy ngày liền. Tai nạn này đã ám ảnh tôi suốt mấy năm dài nơi xứ lạ, nghe tiếng chó sủa trong nhà ai là giật bắn cả người, đi ngoài đường gặp ai dẫn chó đi dạo là tôi run lên cầm cập, cứ sợ nó chạy đến cắn mình nên miệng la oai oái và bỏ chạy, có khi kẻ đi đường và người chủ chó lầm tưởng tôi bị khủng hay bị thần kinh cũng nên.

Loài vật cũng có những giác quan nhạy bén mà chúng ta không thể ngờ được, lúc còn ở Việt Nam tôi nuôi một con heo nhỏ trong cái chuồng gần nhà bếp. Sau 6 tháng nó lớn lên thành heo thịt và tôi đã kêu người tới mua, họ hẹn mai đến bắt heo và thanh toán tiền, suốt đêm đó con heo kêu la thảm thiết cả nhà tôi không ai ngủ được, tôi chợt hiểu ra loài vật cũng có tánh linh nên thương con heo quá mà không biết phải làm sao vì nuôi heo cũng quả là cực nhọc tôi lại không chuyên nuôi súc vật, hơn nữa còn phải buôn bán cái sập ngoài chợ và còn phải chăm sóc bốn đứa con còn nhỏ dại với thời kỳ mới mất nước vài năm. Con heo cả đêm không hề ngủ, không hề im lặng lấy một giây, nó cứ kêu gào thật náo lòng và rồi nó đã phải bị cột chân cột mỏ khiêng đi mất dạng. Tôi ngần ngại đến mấy hôm liền vì thương con heo mình nuôi bấy lâu nay và thương nó suốt đêm la khóc vì biết sẽ bị xa chủ và sẽ bị vào lò mổ mà thôi...

Ba năm sau tôi về Việt Nam thăm con cháu, mừng biết bao khi gặp lại con gái thương yêu, tội nghiệp con gái mua hộp Ham cho tôi ăn với bánh mì khi đến Tân Sơn Nhất. Bên Mỹ này

chỉ có vài đồng đô mà chả ai muốn ăn, con tôi mua ở VN phải mất đến 50 nghìn đồng VN. Tôi ăn xong khúc bánh mì ngắn, tờ giấy bọc ổ bánh mì cứ cầm mãi không dám liệng bên xe vì đã quen cách sống bên Mỹ, cứ sợ phải đóng tiền phạt xả rác cả mấy trăm đô - Thế là tíu ta tíu tít với con cháu, cầm tờ giấy về đến nhà cũng khoảng hơn 100 cây số mới bỏ vào thùng rác và nghe nhẹ nhõm bàn tay.

Vào tới sân nhà, một con chó lông vàng to lớn nhảy bổ vào người tôi mừng rỡ quấn quýt lấy tôi, nó làm tôi hoảng sợ nhưng nó không cắn mà chỉ nhảy chồm lên liếm vào tay chân tôi, đuôi nó ngoắc lia lịa, miệng nó kêu mừng rỡ, nó mừng như người vừa thoát chết được trở về, tôi ngạc nhiên quá, con chó của ai mà có cử chỉ lạ lùng thế? Thì ra chú chó con ba năm trước bé tẻo teo bệnh hoạn nằm một chỗ. Lạ thật, loài vật có giác quan quá mạnh và quá nhạy bén, tôi chỉ vui đùa với nó mấy ngày và cách xa đã ba năm, nay nó lớn đến thế vẫn còn nhớ tôi.

Tôi thật sự cảm động trước tình thủy chung của loài chó, nước Mỹ này họ cung yêu và trân quý con chó không khác chi con người. Người giàu sang họ mua insurance cho con chó cả triệu đô la, người trung lưu cũng cả 500 nghìn đô, con chó được ăn uống như người, thịt bò, bơ sữa,... Tôi được ngủ chung với chủ trên giường nệm ấm áp, trời lạnh được mặc áo len bông, còn nhỏ thì được ủm bông hun hít như con của họ, chó bergé khi lớn được một căn phòng riêng, giường ngủ riêng, trong phòng dụng cụ không khác chi con người. Ấy là chưa nói con chó bergé là những điệp viên tinh nhuệ trên chiến trường tìm ra kẻ địch mà chúng ta thường thấy trên phim ảnh, ngày đầu tiên tôi đến Hoa Kỳ cũng bị con chó bergé khám phá ra 10 kí lô khô bò và bị hải quan Mỹ tịch thu cho vào thùng rác. Công nhận loài chó bergé tinh ranh và khôn ngoan lạ lùng.

Nghĩ mà thương con chó của quê nhà, nghèo đói lang thang, nhà nào có tiền của thì con chó còn được quan tâm săn sóc, có thức ăn cá thịt, nhà nghèo thì hơi oi, nó đói đến tro xương, chạy rong khắp nơi tìm miếng ăn đỡ dạ, có khi chúng lục toang các thùng rác làm đổ vãi khắp đường, có khi chúng vào nhà hàng xóm rình mò tìm thức ăn bị họ phang cây phang củi sức đầu

bể mả. Cũng có những con chó đau ốm không thuốc thang, khắp người ghẻ lở trông mà khiếp. Ngày xưa khi còn ở Việt Nam tôi đi coi hát về hay đi đâu ban đêm là bị chó sủa vang và rượt cắn, vì thế tôi rất sợ phải ra khỏi nhà ban đêm, cũng có khi trời về khuya nghe con chó tru lên não ruột, hàng xóm bảo là chó sủa ma, cũng có khi thấy con chó chạy hai chân sau, hai chân trước vất vánh lên, hàng xóm bảo là chó công ma. Nhiều huyền thoại về loài súc vật này mà cho mãi đến nay nhân viết về con chó cũng bị cán chết tôi sực nhớ lại những kỳ bí về loài chó đã kinh qua trong cuộc đời để quý độc giả có thêm những nụ cười vui khi đọc bài viết này.

Ngày nay xứ văn minh loài chó được nuôi trong nhà, chăm sóc kỹ lưỡng, sạch sẽ thơm tho, có khi được sịt cả nước hoa loại đắt tiền, bởi vậy tôi đã hết sợ bị chó cắn vì chó không thả rong ngoài đường như ở quê tôi. Nơi đây tôi cũng không phải đi bộ hay đi xe đạp xe Honda ngoài đường, tất cả là xe hơi nên độ an toàn tương đối khá hơn các nước nghèo. Tôi nhớ một lần nào đó lâu lắm rồi, có khi hơn 30 năm trước tôi lái chiếc xe Vespa Spring màu xám tro chạy về Sài Gòn vào buổi chiều xẩm tối, khi đến gần Long Thành một con chó chạy băng qua, với tốc độ đang nhanh tôi phóng lên mình con chó chạy qua luôn, thế mà trời thương, tôi không té và không bị gì cả, mãi đến bây giờ sự việc này vẫn còn ghi rõ trong trí óc tôi, đôi lúc rùng mình ớn lạnh bởi té là bề sọ chết ngay trên đường nhựa lớn. Tôi tin là con người có số mệnh, tôi đã trải qua bao tai nạn kinh khủng mà vẫn còn sống đây, thì chắc chắn tôi phải tin “giày dép còn có số hưởng chi con người”.

Sau vài chuyến về thăm quê hương, tiếp xúc mỗi ngày tôi mới khẳng định con chó lông vàng của con gái tôi quả là quá khôn ngoan. Dân Việt Nam có số người chuyên bắt trộm chó về làm thịt bán tại các quán nhậu, phần đông người Bắc họ thích ăn thịt chó vì nghe đâu làm dồi rất thơm ngon, nghe đến ăn thịt chó là tôi đã lạnh toát cả người, thương con chó trung thành mà vẫn số, thương con vật thủy chung mà bạc mệnh! Hàng ngày cái bọn chuyên bắt trộm chó cứ chạy xe Honda ngang các căn nhà có nuôi chó, trên xe chúng chờ sẵn cái rỏ đan bằng kẽm, chúng có

sẵn sơi giầy thừng dài để trông cổ chó. Các con chó bên cạnh nhà con gái tôi đã dần dần bị bắt hết vì bọn bắt chó rải thức ăn có chất độc trước mặt con chó để dụ chúng ăn và trông cổ chúng. Con chó lông vàng của tôi không bao giờ ăn những thức ăn đó và mỗi khi thấy bọn bắt chó chạy xe ngang là nó lủi vào nhà trốn mất. Bởi thế qua bao nhiêu năm nó vẫn còn tồn tại trên thế gian này và đáng buồn thay cho số mệnh, một ngày đau buồn nó đã phải lia bỏ căn nhà, lia bỏ chúng tôi vĩnh viễn.

Chuông điện thoại reo vang... lạ nhỉ, ai gọi điện thoại vào giờ này vì khi đó là 3 giờ sáng bên Hoa Kỳ và tôi đang ngủ. Đầu giầy điện thoại con gái tôi khóc nức nở: “Má ơi, cái bọn côn đồ bắt mất con chó của con rồi. Sáng hôm qua lúc mờ đất, nó muốn đi tè nên chạy ra lộ, thế là bọn bắt chó rình sẵn bởi chúng muốn bắt nó từ lâu mà chưa được, nó đang tè thì chúng thấy giầy thừng trông cổ kéo lê lét trên đường, con chạy theo la hét nhưng không còn kịp nữa, chúng đã chạy xa và mất hút, con biết giờ này con chó đã bị thịt rồi, con tội nghiệp nó quá má ơi, con chó khôn ngoan của con.” Tôi bàng hoàng tê tái cả tâm can, tại sao có những loại người tàn ác đến thế, con chó là loài vật đáng thương yêu vì nó luôn thủy chung và trung thành với loài người, tôi rất bất mãn về việc bắt trộm chó để bán hoặc ăn thịt của quê tôi, một đất nước còn thiếu cận nghèo nần chậm tiến, không có được các biện pháp nghiêm minh với loại côn đồ trong xã hội...

Tự dung tôi thấy lòng buồn man mác, hơn hai mươi năm lăn lóc quê người tôi đã thực hiện được gì và đóng góp được gì cho đất nước đầy nhân đạo này, họ đã cru mang dân tộc tôi từ mọi miền trên thế giới, từ những kẻ tật nguyền đến người già nua bệnh hoạn, họ được gì hay đã đón đau hy sinh bao sinh mạng vì chiến tranh Việt Nam. Phải công nhận rằng người Mỹ có bản chất nhân ái, họ hiền hòa nhã nhặn trong giao tế, họ lịch sự trong công việc, không như phong cách làm việc của người Việt Nam tại quê tôi, mỗi khi về đến phi trường là nhìn thấy những gương mặt lạnh như tiền không hề điểm một nụ cười welcome thân thiện.

NHỮNG TẤM LÒNG NHÂN ÁI

Từ một nước xa xôi đầy gian khổ
Thêm chiến tranh tàn phá nát quê hương
Dân tộc tôi vì thời cuộc nhiều nhương
Ôm mối hận ra đi tìm đất sống

Trên thế giới có bao nhiêu thành phố
Dân Việt tôi chẳng thiếu mặt nơi nào
Từ những vùng tuyết phủ núi đồi cao
Thân tỵ nạn xin bằng lòng tất cả

Bốn mươi năm bênh bồng nơi xứ lạ
Người gặp cơ may nên cửa nên nhà
Tạo công danh xứng mặt Việt Nam ta
Cũng có kẻ thân tàn theo vận nước

Bốn mươi năm bao nhiêu là ân phước
Của Hoa Kỳ, Đức, Pháp, Úc, Canada
Giúp dân tôi trong cuộc sống vừa qua
Có đầy đủ cả tinh thần và vật chất

Chúng tôi đã thấy rồi trên đất khách
Thấy tự do, báo chí thấy nhân quyền
Thấy văn minh tân tiến khắp mọi miền
Siêng làm việc, học hành là thành đạt

Xin cảm ơn bao tấm lòng nhân ái
Bằng lời thơ chân thật của tim tôi
Nguyện trong tâm dân Việt sẽ một đời
Tận tâm phục vụ nơi mình định cư.

Mùa đông năm nay khí hậu thay đổi lạ thường, khắp nơi cái lạnh tăng cao, cả đến quê hương Miền Nam thường thì chỉ se se mà bây giờ cũng lạnh cóng, miền Bắc nghe đâu lạnh kinh khủng. Các tiểu bang như Texas năm nay tuyết phủ đầy, Arizona

là nơi nóng bức mà mùa đông này cũng lạnh thấu xương, toàn bộ 50 tiểu bang đều có thời tiết lạnh lẽo lạ thường, chỉ riêng Florida dường như còn may mắn được những giọt nắng hồng sưởi ấm mùa đông. Miền Bắc Cali cái lạnh cứ tràn ngập không gian, tìm một ánh nắng hồng rực rỡ rất khó khăn, vùng thung lũng này không cho con người sức khỏe tốt, ai cũng sụt sịt dị ứng ngứa cổ ho rồi nhảy mũi, cứ tới chỗ đông người hay chỗ có cây lá cỏ hoa là y như không kèm được dị ứng từ trong cơ thể phát sinh ra. Chính bản thân tôi đã trải nghiệm qua ba năm liền allergy, mệt ời là mệt, vào lớp học ai cũng im lặng chỉ mình tôi là cứ hết ho lại nhảy mũi, ngưng ngưng chỉ muốn bỏ học mà thôi. Chịu hết nổi, tôi mua vé về thăm quê hương để thay đổi không khí và thăm con gái. Trên đường bay mất hẳn allergy, về VN không hề bị, trở qua Mỹ cũng bình yên. Thế là tôi mừng rỡ hí hửng đi học lại, ai ngờ mùa thu rồi đông tới, càng ngày càng dị ứng nặng, dường như tôi đã bị dị ứng mãn tính rồi thì phải, có đôi khi tôi bất mãn muốn chết quách cho xong với cái bệnh quái ác này nhưng bạn bè và bác sĩ khuyên nên thay đổi không khí một thời gian sẽ bớt.

Thay đổi cách nào đây? Với đồng lương early retirement ít ỏi, đi xa đâu dễ dàng. Tôi nghĩ ra một phương cách thuận lợi cho mình, vừa thay đổi không khí vừa gặp gỡ bạn bè đồng hương. Thế là tôi in ngay hai cuốn sách mà đã hai năm nay nó nằm yên trong nhà không được tôi thăm viếng tới, tôi sẽ thực hiện một công đôi chuyện như người xưa thường nói. Nhưng việc chưa thực hiện được sợ nói trước bước không tới nhưng tôi tự tin lạ, tôi quyết tâm thì mọi việc sẽ thành, tin chắc chắn như thế. Tôi sẽ đi vòng quanh các tiểu bang có bạn bè thân thích để giới thiệu hai cuốn sách mới. Đó là niềm vui cho những người cầm bút như tôi và chắc chắn đây là hai cuốn sách sau cùng bởi con người ai cũng đến lúc phải mệt mỏi với cái tuổi già đang đến với bản thân và thêm những chán ngán cho những hệ lụy “ba đồng một mớ thơ văn” cố gắng để mà bảo tồn lưu giữ tiếng Việt nhưng e rằng chẳng được bao lâu vì những người cao tuổi dần dần biến mất hết trên thế giới này. Các thế hệ con cháu thì mấy ai còn xử dụng tiếng mẹ đẻ mà mơ!

Chỉ trong mấy năm qua tôi đã phải đưa tiễn bao nhiêu cây cỏ thụ rời cõi thế, những nhà văn, nhà thơ, giáo sư tên tuổi đã lần lượt ra đi về thế giới bên kia, một thế giới vô hình hoang lạnh cô liêu. Bởi vậy tôi muốn thế giới này đừng có nỗi buồn, nỗi đơn độc chia ly. Tôi muốn nhà văn Hồ Trường An trở lại những năm tháng đương thời hào hoa phong nhã, gót chân tiểu ngạo giang hồ của anh đã lưu dấu yêu thương tận chân trời góc biển, mọi người có khi đã lãng quên anh sau 8 năm vắng bóng trên trường văn trận bút nhưng tôi thì không, không bao giờ... Kỷ niệm ngày chúng tôi ra mắt cuốn sách chung vẫn còn văng vẳng đâu đây.

Từ nơi xa xôi trên 200 cây số, anh Hồ Trường An cùng anh bạn người Pháp xuống Paris tham dự. Chiếc xe lăn chuyển anh xuống hầm sâu nơi tổ chức, bởi nơi đây không dễ dàng như bên Hoa Kỳ mà đơn giản tìm ra hội trường ra mắt sách. Hội trường đã đông kín cả quan khách, một số khách phải đứng vì không còn ghế ngồi. Tôi thăm phục Ban Tổ Chức nhất là nhà văn Đỗ Bình được nhiều cảm tình thương mến của mọi người, của văn thi hữu Paris và phụ cận. Anh An đến hội trường với chiếc xe lăn do anh Bernard đẩy, khi đã yên vị, anh An vẫy tôi đến, trao cho tôi một thỏi son hồng và một ổ bánh mì nhân thịt, tôi thật không ngờ và xúc động vô cùng với cử chỉ đẹp vô vàn kia của nhà văn thân kính dành cho tôi trong dịp đến Paris, tận trong cùng sâu thẳm tôi thấy bùng lên niềm hân hoan và tôn kính anh lạ thường, một con người sống cho nhân thế, sống cho tình nghĩa sao ông trời nỡ bắt anh thành phế nhân như vậy? Rất khó khăn di chuyển thế mà anh vẫn xê dịch lên sân khấu để nói về hai cuốn sách Hoa Vàng & Nam Phong của tôi gửi tặng. Tôi thăm cảm ơn tấm lòng một bậc đàn anh kính quý, tôi mượn bài viết này để cảm tạ anh, đối với tôi, anh là ánh sáng bao la nơi chân trời xa thẳm.

Rồi chúng tôi cũng phải chia tay kinh đô ánh sáng tuyệt vời này, không biết đến bao giờ có cơ hội trở lại thăm anh, anh sống bằng cả chân tình khiến tôi ngưỡng mộ. Dù bệnh hoạn như thế, tiếng nói thều thào không rõ, anh vẫn đều đặn gọi thăm tôi hàng tuần. Tôi cầu mong anh chóng bình phục, thoát qua tai ách hiểm nghèo để trở lại như xưa. Đã hai năm rồi tôi không nhận

được tin anh cũng như không nhận được điện thoại từ anh, không biết sức khỏe anh dạo này ra sao? Cầu trời anh vẫn bình yên, khỏe mạnh.

Xuân sắp về trên khắp trần gian, xuân đi rồi xuân trở lại, tình yêu thương nhân loại cũng đâm chồi nảy lộc tươi xanh như ngàn cây cỏ, tự nhiên tôi nghĩ đến anh thật nhiều. Thêm một mùa xuân là thêm một tuổi đời chồng chất, với người bình thường còn cảm nhận già nua thêm yếu ớt thêm, hướng chi anh...tâm thân tàn phế bệnh tật. Tôi mong anh vẫn còn minh mẫn để có dịp đọc những dòng chữ thơ thiên nhưng đây chân tình này của người em gái phương xa trao gửi về anh những tình cảm chân thành nhất.

Đêm nay, nhiệt độ xuống đến đâu mà lạnh buốt cả xương, tôi chả dám bước ra cửa, chỉ quán mình trong chiếc chăn dày cộm, tìm hơi ấm cho phôi pha đi nỗi cô đơn nơi xứ người. Hơn hai mươi năm rồi còn gì, tình cảm là một thứ gì khan hiếm và vô hình, khi mất rồi ta không bao giờ tìm lại được, cũng có nghĩa không có gì thay thế được. Cũng có những chuyện tình gây cho ta nỗi sợ hãi để rồi căm thù, rồi không còn tin tưởng một ai trong đời nữa. Đó chính là tôi, là cuộc đời tôi, người đàn bà khi bước vào ngưỡng cửa tình yêu gặp phải nhiều bất hạnh thì cũng như chiếc thuyền con gặp cơn bão lớn, thuyền cắm sào dừng lại chả dám tiến lên đũa sóng dữ, ai nói lời yêu thương cũng chẳng thèm nghe, ai thật tâm cũng chẳng hề tin tưởng. Tôi đã sống một mình gần 40 năm, một thời gian quả là dài vô tận dành cho tôi, tuổi xuân đã bỏ quên trong nhạt nhòa trần trở bao năm, vậy mà tôi cũng chẳng thấy buồn vì xung quanh tôi còn thân quyến, còn bè bạn thân thương. Tôi cũng có những mối tình thật đẹp, giữ cho mình làm hành trang trên chặng đời còn lại, ai chả có một lần biết yêu, biết rung động trái tim dù là đã căn cõi theo năm tháng. Tình yêu sau bao nhiêu thăng trầm giờ đây chỉ còn là dư âm, là kỷ niệm, dấu tóc có phai màu, mắt môi có tàn tạ thì tình yêu vẫn đọng mãi trong một góc sâu kín nhất của tâm hồn, nó theo ta vào cõi thiên thu ...

NHỮNG CHUYỆN TÌNH

Đời ta đó, một mảnh đời bất hạnh
Ba mươi năm cánh nhọn giữa lưng trời
Vất vả, gian truân, kiếp tằm lặn độn
Đường duyên tình theo gió thoảng mù khơi

Mười sáu tuổi lòng trinh nguyên phơi phới
Đệt tình đầu ấp ủ chuyện tương lai
Vói chàng không quân kiên tâm chờ đợi
Bão giông về tan tác mộng ngày mai

Mười bảy tuổi mong manh như nắng lưa
Đổi tình buồn chấp nhận chuyện ba sinh
Hạnh phúc xa vời màn đen giăng bủa
Thêm một lần mây phủ ánh bình minh

Mười năm dài trong cô đơn xuôi ngược
Tình muộn màng rơi đậu bên sông thương
Ta gặp nhau chút tình riêng có được
Xa nhau lâu rồi tim mãi còn vương

Nơi đất khách một chiều thơ gặp gỡ
Ngỡ duyên mình bến đậu sẽ là đây
Ta yêu chàng mà tâm không cõi mở
Bỗng nhiên cuộc tình không cánh mà bay

Đời xa xứ tặng ai duyên đồng điệu
Bốn năm dài ân nghĩa lẫn phai phôi
Chẳng nợ duyên, người đi ta đành chịu
Gửi chuyện tình buồn theo tháng ngày trôi

Duyên đồng điệu thêm một lần dung rui
Cũng bốn năm rồi vui khổ riêng mang
Cố gắng hy sinh muộn màng thương tủi
Đôi lúc phiền lòng chỉ muốn ly tan

Và đêm nay trở trần không ngủ được
Tiếng yêu xưa đang vọng lại đâu đây
Đời sẽ ra sao nào ai biết trước
Như những chuyện tình theo gió theo mây...

Những hình ảnh xa xưa cứ lần lượt hiện về trong trí nhớ nhỏ nhoi này. Ngày tôi bước chân đến đất nước văn minh Hoa Kỳ, đọc tin trên tờ báo *Ngày Mới* thấy có mục quảng bá hội thơ Thi Đàn Lạc Việt tại San Jose, tôi gọi phone liên lạc với hội trưởng là nhà thơ Dương Huệ Anh, ngay sáng hôm sau nào Hội trưởng rồi nhà thơ Song Linh, nhà thơ Hà Ly Mạc kéo đến nhà chuyện trò tít tít thật vui. Chúng tôi cùng một cái nghiệp nên rất dễ cảm thông và sau vài lần gặp gỡ đã chóng trở thành anh em kết nghĩa muội huynh. Từ đó nguồn thơ sống lại trong tôi sau suốt thời gian quên lãng lâu dài.

Cuộc sống mới đây gian nan sau 1975 khiến tôi không còn thi vị với văn thơ, mỗi ngày quần quật với sinh kế gia đình, với những khó khăn đầy rẫy trong xã hội còn tâm trí đâu mà nghĩ tới viết lách, với tư duy với lãng mạn tâm hồn được nữa. Cảm ơn các anh đã giúp tôi sống lại nghiệp dĩ này, tuy nó chẳng cho tôi tiền bạc nhưng đã cho tôi bao tình cảm mến thương dạt dào trong những tâm hồn yêu văn nghệ. Ngày xưa khi ở lứa tuổi trăng tròn, tôi đau khổ thất vọng, hồi hận rồi đưa niềm đau lên chia sẻ cùng giấy mực, bây giờ tôi thấy tâm hồn phơi phới quay về nghiệp dĩ năm xưa, âu cũng là định mệnh mà thôi. Tôi đã vui với thơ với văn với bạn hữu suốt hơn hai chục năm dài nơi đất khách mà quên mất tuổi xuân của mình trôi đi như dòng nước chảy qua cầu, dòng nước trôi đi không bao giờ trôi ngược lại, cũng như thời gian qua tựa như những cụm mây trôi về phía chân trời xa mãi và xa mãi. Khi chợt thấy buồn vào những dịp Xuân về, tham dự những tiệc vui mới thấy mình cô đơn, lẻ loi trong cuộc đời bên cạnh những niềm vui vay mượn qua hạnh phúc bạn bè thân hữu phút giây. Nhưng thà như thế, sống một mình chắc yên ổn hơn, đỡ phiền phức hơn, tôi tâm niệm như thế và đã chấp nhận gần 40 năm đặng đặng, cũng chẳng hiểu mai này có gì thay đổi cuộc đời

mình không, có còn mắc nợ chữ tình nữa không, ai mà biết được chữ ngờ.

Trong nghiệp cầm bút tại hải ngoại tôi đã có dịp quen biết rất nhiều văn nhân thi sĩ trên khắp thế giới, tôi đã có cơ hội thăm viếng Châu Âu hai lần cũng nhờ vào cái duyên văn nghệ. Tại nước Bỉ tôi đã may mắn thân quen Giáo sư Vũ Ký, tại Hoa Kỳ tôi đã được nhà thơ lão thành Trinh Xuyên thương quý như con gái của ông, nhà thơ lão thành Hà Thượng Nhân nhận làm con gái thơ, Nữ sĩ Trùng Quang nhận tôi làm bạn tri âm, Nhà Văn Sơn Điền Nguyễn Việt Khánh nhận tôi là em gái hậu phương từ khi tôi open tờ Việt Báo tại San Jose. Em trai tôi là sinh viên cung của thầy Khánh trong Đại Học Vạn Hạnh. Thi sĩ Hà Ly Mạc thì anh chị xem tôi như tình ruột thịt. Đã bao mùa xuân tôi đến ăn tết cùng anh chị Hà Ly Mạc để tránh nỗi buồn cô đơn xa xứ thăm thương này. Bây giờ lật những cuốn album ra xem lại, buồn ơi là buồn, có những tấm hình tôi chụp chung 5 người thì 4 người đã mất chỉ còn mình tôi và những thân tình trân quý tôi kể ra kia cũng đã nằm yên nơi lòng đất nghìn trùng. Nhà danh họa Vũ Hối, mỗi mùa xuân đến là anh đến với thung lũng hoa vàng gửi đến đồng hương những chân dung thư họa như rồng bay phượng múa, anh hiền hòa nhã nhận vui vẻ với mọi người, dù là một danh họa nổi tiếng trong danh sách 5000 danh nhân thế giới nhưng anh rất khiêm cung và lịch sự. Hàng năm anh đem đến niềm háo hức cho hội chợ thêm sức sống thêm màu sắc cho truyền thống Việt Nam nơi xứ lạ. Anh trai tôi là bạn thân của anh Vũ Hối nên gia đình chúng tôi đã xem anh như anh cả trong gia đình. Đã 5 mùa xuân rồi anh không đến San Jose vào dịp Xuân, hội xuân như trống vắng lạ lùng, lại thêm mưa dầm, người vui xuân thưa thớt. Với cái tuổi bát thập cổ lai hi, họa sĩ trông vẫn hồng hào khỏe mạnh, nhưng lý do gì 5 năm nay anh không đến với đồng hương miền Bắc Cali, mọi người vẫn mong chờ được gặp lại anh trong những mùa xuân kế tiếp.

Tết đến càng ngày càng buồn hơn, vũ trụ hình như càng ngày càng thay đổi lạ thường và nhân loại càng ngày càng mất mát nhiều đi, có lẽ ngày tận thế cũng không còn xa nữa. Bên Trung Quốc đã có biện pháp nghiêm minh với cả nghìn kẻ tuyên

truyền tận thế, nhưng sao tránh khỏi luân hồi, đã đến lúc con người phải đón nhận sự thật mà thôi, chúng ta làm được gì nên làm ngay hôm nay đừng hẹn đừng chờ đừng đợi ngày mai vì cái ngày mai kia biết có còn chúng ta nữa hay không?

“Dù đã sẵn sàng hay chưa chuẩn bị thì một ngày nào đó chúng ta cũng phải chia tay cái thế giới này”. Đó là định luật của tạo hóa. Nhà thơ Tôn Nữ Hỷ Khương đã có 4 câu thơ thâm thúy “Còn gặp nhau thì hãy cứ vui, chuyện đời như nước chảy hoa trôi, lợi danh như bóng mây chìm nổi, chỉ có tình thương để lại đời”

Đêm nay là tối New Year năm Bính Thân, lác đác vài loạt pháo nổ đón giao thừa rồi từng loạt, từng loạt pháo nổ tung bùng khi đồng hồ điểm 12 tiếng nhịp nhàng. Tôi cầm điện thoại gọi sang Paris để chúc tết nhà văn Hồ Trường An, chuông reo không người bắt. Tôi thấy lo lắng và gọi thêm 3 lần nữa vẫn không người bắt máy. Niềm suy tư càng lúc càng chắt nặng trong giây phút đầu năm mới, tôi gọi nhà thơ Diễm Buồn mong biết được tin tức anh Hồ Trường An. chị Diễm trả lời điện thoại: “Anh An cũng bình thường, hôm tuần trước chị có gọi thăm ảnh”. Tôi mừng như trúng số độc đắc không bằng, tôi hí hửng ra ngoài hiên, chắp tay lạy bốn phương trời, cầu thượng đế ban bình yên cho thế giới, ban sức khỏe cho dân tộc loài người và muôn vật, ban mùa xuân trường tồn mãi mãi và nhất là cầu nguyện cho nhà văn Hồ Trường An được bình phục lại như xưa.

Nguyễn Phan Ngọc An

Nghẹn Lửa Nhân Quyền - Mùa Cách Mạng Hoa Lài

Những năm trước anh vẫn còn ngồi đó
Tay súng ghì đôi mắt vọng trời xa
Mong quê hương thoát qua vùng lửa đỏ
Anh hy sinh cho tổ quốc sơn hà

Tuổi đôi mươi khoác lên mình áo trận
Bỏ sau lưng ước mộng một đời trai
Gương anh dũng xông pha rừng súng đạn
Mười năm dài anh nếm mật nằm gai...

Chiến cuộc chưa tàn anh đã ra đi
Hồn sông núi đành ngậm hờn đưa tiễn
Người chiến sĩ vô danh lừng chính khí
Mất anh rồi... tang tóc vẫn triền miên

Thương đất nước bể dâu sầu trĩu nặng
Hồn linh thiêng hoà nhập với sương mù
Ngày đêm gác giữa nghĩa trang vắng lặng
Cho bao người yên giấc ngủ nghìn thu!

Tôi trở lại thăm anh chiều đông lạnh
Có còn đâu người chiến sĩ oai linh
Chúng tàn ác với cường quyền sức mạnh
Tượng đá vùi chôn chẳng chút thương tình

Xác mục rữa nhưng linh hồn bất diệt
Anh đã cùng đồng đội phất cờ thiêng
Giúp chí khí cho anh hùng hào kiệt
Hãy vùng lên bao chí sĩ trung kiên

Xin linh hiển hồn anh linh tử sĩ
Diệt bạo tàn thống nhất Việt Nam ta
Mùa cách mạng đang làm nên trang sử
Trang sử vàng thế giới đại đồng ca...

Nguyễn Phan Ngọc An